

Kázeň z večerných evanjelických služieb Božích v Bratislave (Nový kostol),
9. 7. 2019, utorok po 3. nedeli po Sv. Trojici, ES: 357, 219, 431; Antifóna 54,
čítaný text: 1. Mojžišova 3. kapitola – vybrané verše

Efezským 4, 22 – 32: „²²Zložte starého človeka podľa terajšieho života, rušiaceho sa v zlých, klamných žiadostiach, ²³obnovte sa duchom svojej mysle ²⁴a oblečte nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy. ²⁵Preto odložte lož a hovorte pravdu každý so svojim bližným; veď sme si navzájom údmi. ²⁶Hnevajte sa, ale nehrešte; nech slnko nezapadá nad vašim hnevom. ²⁷Nedávajte miesto diablovej. ²⁸Ten, čo kradol, nech viac nekradne, radšej nech pracuje a vlastnými rukami zarába, aby mal z čoho udeliť núdznemu. ²⁹Nijaké mrzké slovo nech vám nevychádza z úst, ale len dobré, aby budovalo, kde treba, a poslucháčom prinášalo požehnanie. ³⁰Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste boli spečení na deň vykúpenia. ³¹Každá rozhorčenosť a vášnivosť, hnev a krik i rúhanie so všetkou zlosťou nech sú vám vzdialené. ³²Ale buďte vospolok dobrotiví, milosrdní, odpúšťajte si, ako aj Boh odpustil vám v Kristovi.“

Milí bratia a milé sestry!

Čítal som o **dvoch študentoch gymnázia, ktorí sa neznášali**. Po maturite sa ich cesty rozišli. Jeden sa stal dôstojníkom, druhý kňazom. Po dlhom čase stretli na nástupišti železničnej stanice. Kňaz si premeral dôstojníka oblečeného v skvela padnúcej vychádzkovej uniforme a ironicky sa ho spýtal: „Pán výpravca, príde najbližší rýchlik na 1. koľaj“ Dôstojník mu nezostal nič dlžný, premeral si kňaza v jeho dlhej sutane a odvetil mu: „Áno mladá pani, tento najbližší rýchlik príde na 1.

koľaj. A ak Vám môžem, poradiť, oddiel pre tehotné ženy a matky je vo vozni číslo dva.“

Obaja chlapíci sa síce stali tým, čím vždy chceli byť – jeden dôstojníkom, druhý kňazom, avšak zostali, takí, akí vnútri vždy boli. Jedovatí, hádavi, podpichovační. Kto si takto počína, ten – keď „sa zem rozpadne ako šaty“ (Izaiáš 51, 6) – zostane pre Bohom nahý, zahanbený.

Toho, sa obával už apoštol Pavel. Nechcel sa postaviť pred Boha nahý – ako ten, koho šaty sa rozpadnú. Uvedomoval si, že „všetci sa musíme sa ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, no želel si, aby sme boli „oblečení, nie nahí“ (2. Korintským 5, 10 a 3).

Otázkou je, [kde dostaneme vhodný odev, v ktorom budeme aj v Božích očiach oblečení, nie nahí, v ktorom môžeme pred Bohom obstáť?](#)

V SZ mali pre takýto prípad núdzový odev: vrecovinu. Keď hrozil Boží súd, ako napr. v Ninive, ľudia činili pokánie a „od najväčšieho až po najmenšieho obliekli sa do vrecoviny“ (Jonáš 3, 5). Tento **vonkajší odev vyjadroval ich vnútornú premenu**. Mal signalizovať Bohu: Sme nehodní, prosíme Ťa o milosť. To je reč, ktorej Boh rozumie. Odev, ktorý sa Mu páči. Po nemecky sa vrece povie „Sack“. V nemecky hovoriacich krajinách je medzi kresťanmi známe príslovie

o vrecovine: „Gott lieb Sack mehr als Frack“ – [Bohu sú pokorní srdcom milší ako ľudia pyšní a povýšeneckí.](#)

Samozrejme, to, či sa skutočne zmeníme, nezávisí iba od toho, že sa oblečieme do kajúceho odevu. **Pokánie nie je** zďaleka **iba vonkajšou záležitosťou, ale vecou celého človeka.**

Z NZ – listu Efezským (4, 22 – 24), sme o tom počuli: „²²**Zložte starého človeka ...** ²⁴**a oblečte nového človeka.**“ Keby to bolo také ľahké! Vhupnúť do vrecoviny je ľahšie, ako sa zriecť zlých spôsobov, ktoré sa stali našou prirodzenosťou.

[Môže sa človek zmeniť? Môžeme sa stať novými, Božími ľuďmi?](#) Nie sú to iba pekné slová z Biblie? – Čosi, čo je však v živote nekonkrétne – nereálne? No text z listu Efezským (4, 25nn) je taký **konkrétny**, že jeho slovám nemožno nerozumieť: *Prestaňte s klamaním, kradnutím, mrzkými rečami, zlostením sa a rúhaním. Namiesto toho hovorte pravdu, poctivo pracujte, podporujte dobro, buďte dobrotiví, milosrdní, vzájomne si odpúšťajte si* (v. 32).

To tkp. nie je črievička, ktorá padne ako uliata iba popoluške, ale každému človeku. Áno, [šaty pravdivosti, poctivosti, pracovitosti a milosrdenstva pristanú všetkým, či už nosíme, S, M, alebo XXXL.](#) Je každý, kto si ich oblečie novým človekom? Práve naopak.

V Kolosenským 3, 9nn Pavel hovorí: *Keď ste už vyzliekli starého človeka a obliekli nového, tak ako vyvolení Boží, oblečte srdečné milosrdenstvo, dobrotivosť, pokoru, krotkosť, trpezlivosť.* Teda **neplatí: pretože si kráľovsky oblečený, si kráľovské dieťa, ale: Pretože si kráľovské dieťa, primerane tomu si počínaj.** Nenos viac šaty Božích nepriateľov, ale obliekaj si iba odev z Božej kolekcie – garantovanú doživotne a pre všetky ročné obdobia.

Kde si však zadovážiť také božské kúsky šatstva akými sú *dobrotivosť, ochota odpúšťať*? Kde zohnať plášť *milosrdenstva*? Také čosi predsa nemajú ani v najchýrnejších butikoch. Tento odev nevisí vo výkladoch svetoznámych módných domov, nezohenieme ho u Vietnamcov, ani na Miletičke, ale ani v značkových shoppingoch pre horných 10-tisíc či v predajniach s ručne vyrobeným šatstvom.

[Šaty, ktoré charakterizujú nového človeka, sa nedajú nikde kúpiť. Môžu nám byť len darované.](#) A v tom tkvie problém. My ľudia **máme akosi problém nosiť darovaný odev. Sme priveľmi hrdí.** Každý sa chce obliekať podľa svojho vkusu, nech to stojí, čo to stojí, hlavné že sú to naše šaty. [Nieкто uprednostňuje odev, ktorý sa volá zásluhy, iný šaty značky bezúhonnosť, ďalší ošatenie typu tradičná zbožnosť, zase iný módný](#)

náboženský trend. Napokon sa však všetka táto spokojnosť so sebou, spoliehanie sa na svoje duchovné výkony a aktivity, na progresívnosť či naopak – možno až na zákonnícke zachovávanie tradícií – ukáže **v Božích očiach ako smiešna minimóda** – jednoducho **prikrátka na to, aby zahalila slabosti nášho hriešneho ja.** Ako píše Izaiáš (28, 20): bude to „úzka prikrývka na to, aby sa niekto zavinul.“

Pán Boh je pripravený zmeniť náš odev tak, aby nám pasoval a tiež aby zodpovedal Jeho nárokom.

„Zmeniť“, „obrátiť“ – týmito výrazmi používanými v krajčírskej branži opisuje Biblia pokánie, obrátenie, premenu zmýšľania – nový život, ku ktorému sme povolani.

Zásadnou je otázka, či je modelom nášho správania Pán Ježiš Kristus – Jeho charakter, alebo sa nechceme zriecť mustrov sebaospravedlňovania.

V krste nás Boh zaodel. Dal nám Kristovo rúcho. „Ved' ktorí ste boli pokrstení v Krista, Krista ste si obliekli“ (Galatským 3, 27). – Rúcho, ktoré dedíme po Ježišovi. Odev, v ktorom sme „in“, ktorý nám padne na mieru. Jeho cena bola vysoká, no je v plnej miere zaplatená Ježišovou obeťou. Preto **sú tieto šaty zásadne zadarmo, môžeme ich prijať iba ako dar od Boha.** Náš **Pán** nerobí kšefty, Jemu nejde o zárobky, ale **obdarúva**

svoje deti v hojnosti. Táto **veľkorysosť bola v Božom dome vždy charakteristickým štýlom.** A tak to aj zostane až do dňa, keď sa všetky módné domy sveta zatvoria a zostane len odev, ktorý všetko pretrvá. – Ako píše Izaiáš (61, 10): „Nech moja duša jasá v mojom Bohu, lebo **ma odel rúchom spásy, zahalil ma plášťom spravodlivosti.**“

Na prvých stránkach Biblie – v 1. Mojžišovej knihe (3, 21) čítame, že „**Hospodin Boh učinil Adamovi a jeho žene odevy z kože a zaodel ich**“. Na stránkach poslednej biblickej knihy Zjavenia Jána (3, 5) stojí Pánov sľub: „Kto zvíťazí, takto bude oblečený do bieleho rúcha a nevymažem jeho meno z knihy života“.

Bolo by škoda podceňiť to, že šaty robia človeka. Ale omnoho väčšou škodou by bolo odmietnuť odev, ktorý nám ponúka a v čistote udržiava Pán. On nám daruje čistý odev, keď s vierou prijímame zvesť Jeho slova – napísaného v textoch Biblie, kázaného i toho viditeľného slova vo Večeri Pánovej. Poskytuje nám odev, ktorý sa nikde nedá kúpiť, môže nám byť len darovaný. Pod', prijmi ho a nos ho s vďakou. Odev Made by God – z Božej kolekcie – garantovaný doživotne a pre všetky ročné obdobia. Amen.